

„Nejste vážně nemocná, ale měla byste se odstěhovat do města,“ řekl lékař. „Není to moc moudré bydlet tady tak sama. Vaše kráva mi nezavolá, když si třeba na dvoře zlomíte nohu!“

„Umím se o sebe postarat!“ odpověděla babička Gunn. Ale pak ji napadlo, že žít ve městě by mohla být legrace.

„Dobře!“ řekla najednou. „Přestěhuji se do města.“

Brzy na to prodala svou farmu a koupila si byt v činžáku.

Ale co měla udělat se zvířaty? Nemohla si je přece vzít s sebou do města! Naštěstí jí sousedé řekli, že se o zvířata postarají. Rozloučit se se svými zvířecími přáteli bylo pro babičku Gunn hodně těžké. Byla tak smutná, že se nakonec rozhodla vzít si s sebou do města alespoň svého kocoura.

Babička Gunn si sbalila všechny své věci, naložila je do auta a vyrazila na cestu. Moc se těšila na to, až uvidí město.

Já jsem se taky moc těšil. Nemohl jsem se dočkat, kdo se nastěhuje do bytu naproti nám. Říkal jsem si, že to bude asi nějaký malý kluk, který si se mnou bude hrát. Ale byla to babička Gunn. Přece jen, měla aspoň toho kocoura.